

Publicerad 2009-03-20 14:38 av Yrre

Smårolig historia.

Detta utspelades under den tiden vår minihund Cholina var vid liv.

Vi bor vid vägs ände ut i skogen när inga andra själar dväljs.

Min dotter då 16 år vaknade om morgonen. Det var soligt och varmt och emot alla sina principer beslöt hon, att som hon steg ut ur sängen, så skulle hon ut på baksidan av huset och njuta den. Solen alltså. Borta var alla tankar på snygga kläder och hårvård. Sminkavtagningskrämen fick stå kvar i skåpet liksom kläderna. På baksidan njöt hon och hunden solen. Iförd en gammal trasig skjorta, stringtrosor och spetsbh. (hon alltså, inte hunden)

Då hör hon till sin fasa sobbilen som, by the way, nog är den enda med ärende till vår avlägsna krok.

Hunden ryar iväg så fort hon någonsin kunde med sina korta ben, rakt emot sobbilen såklart, jag menar, herregud hon tror ju att hon är minst 2 m lång och syns jätteväl.

Dottern efter. Kolsvart om ögonen med maskara ner till mungipan, flaxande skjorta och string, håret som ett bättre råttbo, vevar hon med armarna och skriker, dels till sobbilens förare och till hunden som nu var försvunnen under sobbilen.

Föraren som inte lagt märke till en lite korvhund ser nu denna varelse och bromsar abrupt med munnen vidöppen.

Dottern dök under sobbilen och krefsade fram den milt shockade hunden och med tårarna rinnande och vovven tätt intill sin spetsbh shasar hon i väg föraren som fortfarande sitter med munnen öppen.

Varför skriver jag nu detta.

Jo, jag undrar och skulle mest av allt i denna världen vilja veta vad den föraren sa på kafferasten :D

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Yrre med Poeter.se id #11269 innehar upphovsrätten